

Ο ΜΩΥΣΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΥΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΛΗΨΗ

Ο γηραιός ηγέτης του Ἰσραὴλ Μωυσῆς πλησιάζει στὸ τέλος τῆς πολυκύμαντης ζωῆς του. Ἄπειθύνει τὶς τελευταῖες συμβουλές, τὸ κύκνειο ἄσμα του, στοὺς Ἰσραηλίτες, ὅπου περιγράφει τὴν ιδιαίτερη φροντίδα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν λαό του, ἀλλὰ καὶ προβλέπει ὅτι θὰ ἔρθουν μεγάλες συμφορές ἔνεκα ἀποστασίας τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τὸν νόμο τοῦ Κυρίου. Τελειώνει ὁμως αἰσιόδοξα, προλέγοντας τὴν ἐπικράτηση τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ καὶ προτρέπει οὐρανοὺς καὶ γῆ, τὶς ἀγγελικὲς δυνάμεις δηλαδὴ καὶ ὅλους τοὺς λαούς, νὰ εὐφρανθοῦν μὲ τὸν Κύριο. Στους ἀγγέλους ἀναφέρεται καὶ ἰδιαίτερος λέγοντας: **«Καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ»** (Δευτ. 32, 43).

Τὰ τελευταῖα του λόγια ἀποτελοῦν μιὰ ἀκόμα προφητεία γιὰ τὴν τελικὴ ἔνδοξη φανέρωση τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο. Εἶναι μιὰ **μεσσιανικὴ προφητεία**, γιὰτὴν ἡ φανέρωση αὐτὴ θὰ γινόταν **διὰ προσώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ**, τοῦ ἀναμενόμενου ἀπὸ τὸν Ἰσραὴλ Μεσσία. Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Θεός, ποὺ θὰ προσκυνήσουν οἱ ἄγγελοι. Ἀργότερα ὁ Δαυῖδ, περιγράφοντας καὶ αὐτὸς μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν περι-

λαμπρὴ ἐποχὴ τῆς φανέρωσης τῆς θεϊκῆς δόξας σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἐπουράνιο καὶ ἐπίγειο, ἐπαναλαμβάνει αὐτούσια τὰ λόγια τοῦ Μωυσῆ: **«Ἀγγέλιαν οἱ οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ εἶδον πάντες οἱ λαοὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ... Προσκυνήσατε αὐτῷ πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ. Ἦκουσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών... (Ψαλμ. 96, 6-8).**

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ του συσχετίζει τὴν προφητεία τοῦ Μωυσῆ ἀποκλειστικὰ μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. **«Ὅταν δὲ πάλιν (ὁ Θεὸς Πατὴρ) εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον (Υἱὸν) εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ»** (Ἑβρ. 1, 6). Ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζει μὲ τὸν σταυρικὸ του θάνατο. **«Βλέπομεν Ἰησοῦν διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου δόξῃ καὶ τιμῇ ἔστεφανωμένον»** (Ἑβρ. 2, 9). Συνεχίζεται μὲ τὴ λαμπροφόρο Ἀνάσταση, ἐπεκτείνεται μὲ τὴ θριαμβευτικὴ του Ἀνάληψη καὶ θὰ ὁλοκληρωθεῖ μὲ τὴν ἔνδοξη ἐπάνοδό του, ὅταν θὰ τὸν δοῦμε **«καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς».**

Οἱ ἄγγελοι πρωταγωνιστοῦν πάντα στὰ μεγάλα γεγονότα ποὺ φανερώνουν τὸν Χριστὸ στὸν κόσμο. **«Προσκυνήσατε, λέ-**

ΥΠΑΡΧΕΙ ΧΡΟΝΟΣ ΓΙΑ ΑΓΑΠΗ;

Γράφει ο χειρουργός οφθαλμίατρος Στέφανος Δημόπουλος στο ώραίο βιβλίο του «Άγιον Όρος, Χώρα Ζώντων» (έκδ. Έν πλῶ, 2019, σ. 297-298):

Είχε άπεργία κάποτε τό προσωπικό στό Άσυλο Άνιάτων στην Κυψέλη και ή μάνα μου, γνωστή άπεργοσπάστρια, πήρε τίς φίλες της και τάιζαν τίς άνήμπορες κατάκοιτες. Μπήκε, λοιπόν, για έπίσκεψη ή κόρη μιās γιαγιās πού τάιζε ή μάνα μου.

«Άτσαλάκωτη», Στεφανάκο μου, μοῦ διηγήθηκε. Έπεσε στην άγκαλιά τής μητέρας της φωνάζοντας «μανούλα μου, μανούλα μου» και τέτοια χαζά.

Κάποια στιγμή γύρισε και στή μάνα μου, πού φόραγε ποδιά, νά μήν λερωθεί και έμοιαζε νοσοκόμα και τήν ρώτησε:

«Έσείς έδῶ δουλεύετε;»

Η μάνα μου μπορεί νά ήταν θρησκευόμενη και φιλόανθρωπος, αλλά ήταν και αυτή μέ τά Γαλλικά της και τά Άγγλικά της και τά πιάνα της και τίς σπουδές της στην Άνω-

τάτη Έμπορική και γεννημένη στή παλιά Άθήνα, πού είχε γεννηθεί και ή μάνα της και πολύ καμάρωνε γι' αυτό.

«Όχι», τής διευκρίνισε ή μάνα μου, «έγώ βοηθάω σήμερα έδῶ, γιατί έχει άπεργία τό προσωπικό...»

«Και δηλαδή, τί είστε;» έπέμενε ή άλλη.

«Νά, φίλες είμαστε. Βλεπόμαστε κάθε Τετάρτη, μιλάμε για τόν Χριστό, για ύπομονή και άγάπη... Μήπως θέλετε νά τήν ταΐσετε έσείς;», τήν κάρφωσε ή μάνα μου. «Μιά και είσατε έδῶ, δηλαδή. Νά ταΐσω κάποιαν άλλη, πού περιμένουν όλες άνυπόμονα;»

«Άχ, δυστυχώς δέν έχω χρόνο. Βιάζομαι», άπάντησε ή κόρη. «Λοιπόν, μανούλα, σέ φιλω, πρέπει νά φύγω!» Κι έφυγε...

«Η καημένη», σχολίασε καλόπιστα ή μάνα μου, «φοβήθηκε μήν λερωθεί... Δέν ήξερε τί ευχές και τί συγχώρια παίρνεις από αυτά τά άνήμπορα τά γεροντάκια. Ευχές για τά παιδιά και τά έγγόνια και συγχώρια για τούς γονείς και για τά πεθαμένα σου».

γει, τόν Χριστό όλοι οι άγγελοι. Άλλοι μέν, ύμνολογώντας τον διότι γεννήθηκε κατά σάρκα και λέγοντας τό “δόξα έν ύψίστοις”. Άλλοι δέ, ύπηρετώντας τον ως δούλοι μετά τούς πειρασμούς στην έρημο. “και ιδου προσήλθον άγγελοι και διηκόνουν αύτῶ”. και άλλοι, περιστοιχίζοντάς τον («δορυφορικῶς προπορευόμενοι») όταν άναλαμβάνονταν στον ούρανό και κραυγάζοντας τό “άρατε ύπλας, οί άρχοντες ήμῶν” (Ευθ. Ζυγαβηνός).

Στό πρόσωπο του Χριστου και **ειδικά στο γεγονός τής Αναλήψεως** προσαρμόζει τήν προφητεία του Μωυσή και ό ιερός ύμνογράφος Ίωσήφ: «Ψάλλων πάλαι **Μωυσής** ό μέγας **έκραξε**: Προσκυνησάτωσαν

άνερχομένῳ Χριστῶ ούράνιοι άγγελοι» (ώδη ζ). «Και γίνεται λόγος για προσκύνηση των άγγέλων, για νά μη ντραποῦμε έμείς νά προσκυνήσουμε έναν τέτοιο Θεό πού προσκυνούν και οι άγγελοι. Και ταυτόχρονα, για νά μάθουμε ότι όσοι προσκυνούμε τόν Θεό, ανεβαίνουμε στην τάξη των άγγέλων. Και άκόμη, ότι γνώρισμα των άγγέλων είναι τό νά προσκυνούν και όχι τό νά προσκυνούνται» (Ανώνυμος).

Υπάρχει κάτι τιμητικότερο για μάς άπ' τό νά συμπροσκυνούμε με τούς άγγέλους, στην πράξη και όχι στα λόγια, τόν Χριστό πού ανεβαίνει στην πρότερη δόξα του με τήν ένδοξη Αναλήψη;

Πρωτ. Δ. Μ.

ΚΑΝΕ ΚΑΙ ΕΣΥ ΤΟ ΙΔΙΟ

Μιά ιστορία τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς μυθολογίας λέει ὅτι δύο μεγάλοι ἀρχιτέκτονες, πατέρας καί γιός, ὁ Δαίδαλος καί ὁ Ἴκαρος, πῆγαν στήν Κρήτη γιά νά φτιάξουν τά ἀνάκτορα τοῦ Μίνωα. Ὁ Μίνωας τόσο πολύ ἐνθουσιάστηκε ἀπό τή δουλειά τους πού ἤθελε νά τούς κρατήσει γιά πάντα ἐκεῖ. Αὐτοί ὁμως δέν ἤθελαν νά μείνουν στήν Κρήτη. Γι' αὐτό ὅταν κατάλαβαν ὅτι ἐμπλεξαν μέ δύσκολο ἄνθρωπο, πού ἦταν καί βασιλιάς, σκέφτονταν μέ ποιό τρόπο νά ξαναγυρίσουν στόν τόπο τους.

Καί καθώς ἦταν σοφοί, σκέφτηκαν νά φτειαῖουν φτερά νά πετάξουν στόν οὐρανό καί νά φύγουν, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄλλοι τρόποι ἦταν ἀποκλεισμένοι ἀπό τόν Μίνωα.

Ἐφτειαξαν λοιπόν φτερά ἀπό κερί καί ἄρχισαν νά πετᾶνε στούς οὐρανοῦς. Ἀλλά ὁ μέν πατέρας σάν ἄνθρωπος μυαλωμένος, μέ πείρα, πετοῦσε συντηρητικά. Ὁ δέ γιός ἤθελε νά κάνει τούς παλληκαρισμούς καί πήγαινε πότε τοῦ ὕψους καί πότε τοῦ βάθους, μέ ἀποτέλεσμα νά ζεσταθοῦν τά φτερά ἀπό τόν δυνατό ἥλιο καί νά λειώσουν. Καί ἔτσι ὁ ἄμυαλος νεαρός ἔμεινε χωρίς φτερά καί ἄρχισε νά πέφτει. Τελικά βούλιαξε στό πέλαγος καί πνίγηκε, ἐνῶ ὁ πατέρας του γύρισε σῶος στήν πατρίδα του.

Ἀπό τήν ιστορία αὐτή πῆρε ἀφορμή ἕνας μέγας Ὁλλανδός καλλιτέχνης καί ἔκανε ἕνα πίνακα πού κρύβει ἕνα μεγάλο δίδαγμα γιά μᾶς.

Βλέπουμε σ' αὐτόν τόν πίνακα, ὅτι τήν στιγμή πού ὁ Ἴκαρος ἔπεφτε στή θάλασσα, κοντά στήν ἀκρογιαλιά ἦταν ἕνας γεωργός πού ὀργωνε τό χωράφι του. Ὅταν ὁ γεωργός κατάλαβε τί γίνεται σταμάτησε τήν δουλειά του γιά ἕνα λεπτό, ἔρριξε μία

βιαστική ματιά στό παιδί πού πνιγόταν καί συνέχισε νά ὀργώνει. Τήν ἴδια στιγμή, δίπλα στό μέρος πού ἔπεφτε ὁ Ἴκαρος, περνοῦσε ἕνα καράβι. Οἱ ναῦτες κοίταξαν τή δραματική πτώση τοῦ παιδιοῦ, καί χωρίς νά συγκινηθοῦν, χωρίς νά ἐνδιαφεροῦν, χωρίς νά κάνουν κάποια ἐνέργεια συνέχισαν τό ταξίδι τους.

Ἀδιαφορώντας γιά τόν πόνο τοῦ ἄλλου, εἴμαστε ἄνθρωποι; Ὁραῖα, νά ἐνδιαφεροῦμε. Ἀλλά ποιός εἶναι ὁ «ἄλλος»; Γύρω μας ὑπάρχουν δισεκατομμύρια «ἄλλοι»!

Κάποτε ἕνας νομικός ἐρώτησε τόν Χριστό ποιός εἶναι ὁ «πλησίον» (=ὁ «ἄλλος») τόν ὁποῖο πρέπει νά ἀγαπᾶμε σάν τόν ἑαυτό μας. Καί ὁ Χριστός ἀπάντησε μέ τήν παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη.

Ἕνας ἄνθρωπος κατεβαίνοντας ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ στήν Ἱεριχώ ἔπεσε σέ ληστές. Τοῦ πήραν ὅ,τι εἶχε, τοῦ ἔδωσαν μαχαιριές καί τόν ἄφησαν μισοπεθαμένο. Ἀπό τό σημεῖο ἐκεῖνο πέρασαν τρεῖς ἄνθρωποι. Οἱ δύο πρῶτοι, ἕνα ἱερέας καί ἕνας λευῖτης (νεωκόρος), τόν κοίταξαν καί ἔφυγαν βιαστικοί. Ὁ τρίτος ἦταν ἕνας Σαμαρείτης, ἄλλοεθνῆς καί ἐχθρός. Τόν εἶδε ἐτοιμοθάνατο, τόν συμπόνεσε, κατέβηκε ἀπό τό ζῶο, τοῦ ἔπλυνε τίς πληγές μέ κρασί καί λάδι, τοῦ ἔδεσε τά τραύματα, τόν πήγε σέ πανδοχεῖο. Διανουκτέρευσε κοντά του, ξόδεψε χρήματα γιά τήν περίθαλψή του.

Στό τέλος ρώτησε ὁ Χριστός τόν νομικό: Ποιός ἀπό αὐτούς τούς τρεῖς, κατά τήν γνώμη σου, ἔγινε πλησίον, σ' αὐτόν πού ἔπεσε στούς ληστές; Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε: Ἐκεῖνος πού τόν συμπόνεσε καί ἔκανε ὅ,τι ἔπρεπε γι' αὐτόν. Τοῦ εἶπε τότε ὁ Χριστός: Πήγαινε καί **κάνε καί σὺ τό ἴδιο.**

Ἀρχιμ. Ι.Ν.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ

Ο ἅγιος Παχώμιος ὁ Μέγας (+15 Μαΐου) ἄρχισε τὴ μοναχικὴ του ζωὴ ἔχοντας πνευματικὸ ὁδηγὸ ἕναν σπουδαῖο ἀσκητὴ, τὸν ἅγιο Παλάμων.

Κάποια φορὰ τοὺς ἐπισκέφθηκε ἕνας μοναχὸς μὲ σκοπὸ νὰ μείνει μαζί τους. Ἐνῶ, λοιπόν, ἀγρυπνοῦσαν προσευχόμενοι, ἐμπρὸς σέ μιὰ ἀναμμένη φωτιά, λέει ὁ ἐπισκέπτης:

- Ὅποιος ἀπὸ σᾶς ἔχει πίστη, νὰ σταθεῖ ἐπάνω στὰ ἀναμμένα κάρβουνα καὶ νὰ πεῖ τὸ «*Πάτερ ἡμῶν*».

Ὁ ἀββᾶς Παλάμων κατὰλαβε ἀμέσως ὅτι αὐτὰ εἶναι λόγια ὑπερηφάνειας. Καὶ τὸν ἐπετίμησε λέγοντας:

- Πάψε νὰ λές τέτοια πράγματα, γιατί βρῖσκεσαι σέ πλάνη!

Ἐκεῖνος, ὅμως, πάτησε πάνω στὰ κάρβουνα, λέγοντας τὸ «*Πάτερ ἡμῶν*». Καὶ κατὰ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ, δέν κήκων τὰ πόδια του. Ὅμως τοῦτο συνέβη μὲ δαιμονικὴ ἐνέργεια.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα ὑπερηφανεύθηκε ὑπερβολικά. Ἔτσι, ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ τους καὶ ζοῦσε πιά μόνος του, ὡς ἐρημίτης. Βλέποντας τὴν κατάστασή του ὁ διάβολος, τὸν κυριεύσε. Ὅταν κάπως τὸ κατὰλαβε, ἔτρεξε στὸν ἅγιο Παλάμωνα, κλαίγοντας καὶ τρέμοντας τοῦ εἶπε:

- Ἐγὼ εἶμαι αἷτιος τῆς καταστροφῆς μου, γιατί πολὺ μὲ συμβούλευσες καὶ δέν σέ ἄκουσα. Ἀλλά, βοήθησέ με τὸν ταλαίπωρο, γιατί πλέον κινδυνεύω ἀπὸ τὸν δαίμονα.

Καὶ ἐνῶ ἔκλαιγαν γι' αὐτόν, κυριεύθηκε πάλι ἀπὸ τὸν δαίμονα καὶ τρέχοντας ἔφυγε μακριὰ τους. Τελικά εἶχε πολὺ ἄσχημο τέλος σέ μιὰ γειτονικὴ πόλη» (Βίος Ἀ' Παχωμίου, ΒΕΠΕΣ 40, σ. 132-133).

Εἶναι φοβερὸ πρᾶγμα νὰ πέσει κανεὶς θύμα πλάνης! Ὅπως φαίνεται καὶ στοῦ παραπάνω πα-

ράδειγμα, στὴν πνευματικὴ ζωὴ, πλάνη εἶναι: Νὰ ἔχει ὁ ἄνθρωπος σχέση καὶ ἐπικοινωνία μὲ τὸν διάβολο καὶ νὰ νομίζει ὅτι ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν Θεό. Αὐτὸ ὀφείλεται κυρίως σέ τρεῖς λόγους:

1. Στὴν ὑπερηφάνειά μας, τὴν μεγάλη ἰδέα πού ἔχουμε γιὰ τίς ἀρετές μας! Λέμε: Δέν εἴμαστε καὶ τόσο ἁμαρτωλοὶ ὅσο οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι!

2. Στὰ ψεῦδη τοῦ διαβόλου. Ὁ Χριστὸς μᾶς λέει: «Ὅταν ὁ διάβολος λέει ψέματα, ἐκφράζει τὸν ἑαυτό του, γιατί εἶναι ψεύτης καὶ ὁ πατέρας τοῦ ψεύδους» (Ἰωάν. 8, 44). Γι' αὐτὸ καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς ἐξαπατᾷ τόσο εὐκολα, ἀραδιάζοντας ψέματα καὶ μοιράζοντας ὑποσχέσεις.

3. Στό ὅτι, μερικές φορές στίς δυσκολίες τῆς ζωῆς μας, ἀντὶ νὰ τρεφόμεσθε μὲ τὴ Χάρη τῶν Ἁγίων Μυστηρίων τῆς Ἐξομολόγησής καὶ τῆς Θείας Κοινωνίας, στρεφόμεσθε σέ ἄλλες πηγές «βοήθειας»: Μέντιουμ, μάγους, ἀστρολόγους καὶ ἄλλους παρομοίους. Ὅλους αὐτοὺς ξερεῖ νὰ τοὺς κυβερνάει πολὺ καλὰ ὁ διάβολος καὶ μπορεῖ νὰ προσφέρει τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι δῆθεν λύνει τὰ προβλήματα μας, ἐνδεχομένως βγάζοντάς μας ἀπὸ κάποιον ἀδιέξοδο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως μᾶς «δένει» ὁ διάβολος «χειροπόδαρα» γιατί ἔτσι τοῦ κάνουμε ὑπακοή· καὶ καταντᾶμε ἀποστάτες τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀρνητές Του.

Γι' αὐτὸ πρῶτο μας μέλημα πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀναζήτησιν ἐμπειροῦ ἱερέα-πνευματικοῦ. Καὶ συγχρόνως χρειάζεται νὰ γίνουμε πιὸ ζηλωτές στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν παθῶν μας καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἑπεὶθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161

Κωδικός 091984 9

ΜΑΪΟΣ 2020 • Ἀρ. Φύλλου 442 • Ἔτος ΛΙ'

Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορές δεκτές

Ἐκδοτικὴ Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»

Ἀθήνα

